

Arrest

nr. 154 751 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 143 792 van 21 april 2015.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. WAERENBURGH, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 januari 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 5 februari 2015 wordt aan de Italiaanse autoriteiten een verzoek tot overname gericht.

1.3. Op 10 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A

voornaam : N.S.I.

(....)

nationaliteit : Onbepaald

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, een Palestijn van Arabische origine vroeg op 26.01.2015 asiel in België. Hij legde een kopie van zijn identiteitskaart en een kopie van zijn geboorteakte voor Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 17.01.2015 op illegale wijze Italië binnen reisde.

De betrokkene werd gehoord op 30.01.2015 en verklaarde dat hij op 07.09.2014 Rafah (Palestina) met de auto zou verlaten hebben en naar Egypte zou gereisd zijn, waar hij ongeveer 7 dagen bij een Syrische familie in Alexandrië zou hebben verbleven. De betrokkene verklaart dat hij daarna naar Libië is verder gereisd. Hij zou er twee maanden illegaal hebben verbleven bij een Jordaanse familie in Tripoli. Betrokkene zou Libië op een voor hem onbekende datum verlaten hebben en zou met de boot naar Italië zijn gereisd. Daar zou hij door de politie zijn aangehouden en zouden zijn vingerafdrukken zijn genomen. Betrokkene verklaart dat hij er werd opgevangen in een soort centrum. Volgens zijn verklaringen zou hij er maar één nacht hebben verbleven en zou hij de volgende dag verder gereisd zijn. Naar eigen zeggen zou de betrokkene met de trein via Frankrijk naar België gereisd zijn, waar hij op 24.01.2015 zou aangekomen zijn. Betrokkene vroeg op 26.01.2015 asiel in België.

Op 05.02.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. De Italiaanse gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat België een goed land is waar asielzoekers goed behandeld worden en mensenrechten beschermd worden. De betrokkene uitte tijdens zijn gehoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat het niet zijn bedoeling is naar Italië terug te keren en er hem zou gezegd zijn dat het geen kwaad kon dat zijn vingerafdrukken werden genomen en hij daarna verder mocht reizen.

Betreffende het argument dat er hem in Italië werd gezegd dat het geen kwaad kon dat zijn vingerafdrukken werden genomen en hij daarna mocht verder reizen, dient te worden opgemerkt dat Verordening (EG) 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar (artikel 4) of vreemdelingen vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat zijn aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 8). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 4 en artikel 8 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Voorts merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere

persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de Italiaanse instanties bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk werden voor de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Italië bij de daartoe bevoegde diensten een asielaanvraag kan indienen. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer naar het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, alinea's 8 en 9 en pagina 30 alinea 1) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

We wensen op te merken dat het AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de opvang van in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, maar tevens melding maakt van met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen :

"However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have been adopted. From 2011 the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari). These projects are addressed to either all the Dublin returnees or to vulnerable categories among Dubliners", pagina 31, alinea 3).

Italië, lidstaat aan de "buitengrens", kent tot heden een grote toestroom van immigranten, die de structuren voor opvang van en bijstand aan asielzoekers onmiskkenbaar onder druk zet. Hieromtrent wensen we op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Italië in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Recente rapporten, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie, maar tonen eveneens aan dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

We merken op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de recente zaak Tarakhel v. Zwitserland en dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§ 35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen.

We merken op dat de betrokkene een op 02.04.1991 geboren alleenstaande man is. Hij verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Bovendien merken we op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor d.d. 30.01.2015 verklaarde dat hij na zijn illegale aankomst in Italië werd opvangen in een soort centrum en betrokkene zelf koos om dit centrum te verlaten.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens het gehoor d.d. 30.01.2015 dat hij pijn zou hebben aan zijn linkerborst, vermoedelijk een cyste, waar hij nog niet medisch voor behandeld zou zijn. We stellen vast dat betrokkene heden geen enkel document heeft aangebracht die zijn medische problemen zouden staven. We benadrukken verder dat de betrokkene geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden.

Bovendien merken we nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in zijn arrest 165 664 betreffende een Dublin transfer naar Italië het volgende opmerkt: “uit de rechtspraak van het EHRM trouwens blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 249). De Raad stelt vast dat uit de combinatie van de door verzoekster aangehaalde citaten niet kan worden afgeleid dat de situatie van ‘Dublin-transferees’ gelijkgesteld kan worden met een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.”

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties (4).”

1.4. Op 20 april 2015 dient de verzoekende partij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in inzake de *in casu* bestreden beslissing.

1.5. Bij arrest nr. 143 792 van 21 april 2015 beveelt de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 10 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

“PREMIER MOYEN : PRIS DE LA VIOLATION DE L'ARTICLE 3 DE LA CONVENTION EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1. Dispositions pertinentes et principes applicables

Attendu que l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme énonce que :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. » ;

Que cet article consacre « l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime »1 ;

Que comme le rappelle la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse :

« 93. La Cour rappelle que, selon sa jurisprudence constante, l'expulsion d'un demandeur d'asile par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à la torture ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (Saadi c. Italie [GC], no 37201/06, § 152, CEDH 2008 ; M.S.S., précité, § 365 ; Soering c. Royaume-Uni, 7 juillet 1989, §§ 90-91, série A no 161 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 octobre 1991, § 103, série A no 125 ; H.L.R. c. France, 29 avril 1997, § 34, Recueil 1997-III ; Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 38, CEDH 2000-VIII ; Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, § 135, CEDH 2007-I).

94. La Cour a dit à de nombreuses reprises que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, notamment, Kudła c. Pologne [GC], no 30210/96, § 91, CEDH 2000-XI ; M.S.S., précité, § 219).

95. La Cour a également considéré que l'article 3 ne saurait être interprété comme obligeant les Hautes Parties contractantes à garantir un droit au logement à toute personne relevant de leur juridiction (Chapman c. Royaume-Uni [GC], no 27238/95, § 99, CEDH 2001-I). Il ne saurait non plus être tiré de l'article 3 un devoir général de fournir aux réfugiés une assistance financière pour que ceux-ci puissent maintenir un certain niveau de vie (Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 85, 26 avril 2005 ; M.S.S., précité, § 249).

96. Dans l'arrêt M.S.S. (§ 250), la Cour a cependant estimé que la question à trancher dans l'affaire en question ne se posait pas en ces termes. À la différence de la situation dans l'affaire Müslim (précitée, §§ 83 et 84), l'obligation de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile démunis faisait partie du droit positif et pesait sur les autorités grecques en vertu des termes mêmes de la législation nationale qui transposait le droit de l'Union européenne, à savoir la directive Accueil. Ce que le requérant reprochait aux autorités grecques dans cette affaire, c'était l'impossibilité dans laquelle il s'était trouvé, de par leur action ou leurs omissions délibérées, de jouir en pratique de ces droits afin de pourvoir à ses besoins essentiels.

97. Dans ce même arrêt (§ 251), la Cour a accordé un poids important au statut du requérant, qui était demandeur d'asile et appartenait de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable, ayant besoin d'une protection spéciale, et a noté que ce besoin d'une protection spéciale faisait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne, comme cela ressortait de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

98. Toujours dans M.S.S. (§§ 252 et 253), devant déterminer si une situation de dénuement matériel extrême pouvait soulever un problème sous l'angle de l'article 3, la Cour a rappelé qu'elle n'avait pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l'État [fût] engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine » (Budina c. Russie, (déc.), no 45603/05, 18 juin 2009).

99. Concernant plus particulièrement les mineurs, la Cour a établi qu'il convenait de garder à l'esprit que la situation d'extrême vulnérabilité de l'enfant était déterminante et prédominait sur la qualité d'étranger en séjour illégal (Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga c. Belgique, no 13178/03, § 55, CEDH 2006-XI ; Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, § 91, 19 janvier 2012). En effet, les enfants ont des besoins spécifiques dus notamment à leur âge et à leur dépendance mais aussi à leur statut de demandeur d'asile. La Cour a rappelé d'ailleurs que la Convention relative aux droits de l'enfant incite les États à prendre les mesures appropriées pour qu'un enfant qui cherche à obtenir le statut de réfugié bénéficie de la protection et de l'assistance humanitaire, qu'il soit seul ou accompagné de ses parents (voir dans ce sens Popov, précité, § 91). »2

2. Application en l'espèce

Attendu que la partie requérante entend démontrer qu'elle fait partie d'un groupe vulnérable – à savoir les demandeurs d'asiles palestiniens - qui tombent sous l'application du Règlement Dublin et sont renvoyés en Italie – qui fait l'objet d'une pratique systématique de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH ;

A. Appartenance à un groupe vulnérable

Attendu que la partie requérante risque d'être éloignée vers l'Italie puisqu'on lui a notifié une annexe 26quater sous l'application du Règlement Dublin ;

Que la partie requérante a fui son pays car il craignait avec raison d'y être persécuté ;

Qu'en cas d'expulsion vers l'Italie, la partie requérante risque de ne pas voir sa demande d'asile être traitée de manière adéquate, et de ne pas bénéficier de conditions d'accueil correctes ;

Qu'en Italie, les conditions d'accueil et de détention des demandeurs d'asile sont telles qu'il existe une pratique générale aboutissant systématiquement à un traitement inhumain et dégradant ;

Que le requérant déclare qu'il est déjà passé en Italie, qu'il n'a pas bénéficié de conditions d'accueil correcte et qu'il a dû dormir dans la rue ;

Que le requérant est d'origine palestinienne ; Qu'il est de notoriété commune que les palestiniens sont dans une situation extrêmement vulnérable ; Que les morts tombent régulièrement en Palestine et que la région est très instable. En effet, Il y a lieu de relever que le requérant est dans une situation très fragile. Il a fui son pays car il craignait avec raison d'y être persécuté. Il vient de Palestine et a séjourné dans la bande de Gaza. Dans la décision d'ordre de quitter le territoire (pièce 1), le requérant déclare être passé par Rafah en septembre 2014. Cette région fut le théâtre d'une sanglante répression de l'armée israélienne au cours de l'opération Bordure protectrice durant l'été 2014. La Cour pénale internationale a décidé d'investiguer afin de ne pas laisser les crimes internationaux impunis. Ainsi, il est raisonnable de considérer que, vu la situation en Palestine, le requérant est dans une situation particulièrement vulnérable ;

Que le requérant a besoin d'aide, qu'il craint pour sa vie dans son pays d'origine, qu'il est donc dans une situation de détresse ;

Que partant, les conditions d'accueil des **demandeurs d'asile en situation particulièrement vulnérable en Italie** sont clairement contraires à l'article 3 de la CEDH ;

Qu'ensuite, la partie requérante entend apporter le début de preuve d'un risque de traitements inhumains et dégradants sous la forme de l'existence d'une pratique systématique ;

B. Visé par une pratique systématique contraire à l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme

Attendu que l'Office des Étrangers se base sur :

- Un accord tacite de l'Italie suite à la demande de prise en charge de la partie requérante adressée aux autorités italiennes le 5 février 2015, demande qui est restée sans réponse ;
- L'article 22.7 du Règlement Dublin III (Règlement 604/2013) qui considère que l'absence de réponse dans le délai de deux mois équivaut à l'acceptation de la demande et entraîne l'obligation de prendre en charge la personne concernée, y compris l'obligation d'assurer une bonne organisation de son arrivée ;
- Différents rapports (un seul rapport datant de 2014) selon lesquels une personne ne serait pas automatiquement et systématiquement victime de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH ;

Attendu qu'il convient de souligner que la situation pour les demandeurs d'asile en Italie, surtout en ce qui concerne les conditions d'accueil, sont tout sauf satisfaisantes ;

Que l'accueil des demandeurs d'asile est sommaire et qu'il existe un risque élevé que la partie requérante se retrouve à la rue, dans le cas d'un retour forcé en Italie ;

Que, selon les déclarations du requérant, tel fut déjà le cas lorsqu'il est passé par l'Italie ;

Que la situation est problématique tant au niveau du traitement des demandes d'asile qu'au niveau des conditions d'accueil ;

Attendu qu'il y a lieu de tenir compte de ces nombreux récents rapports d'organisations internationales non gouvernementales suivants :

1. Rapport de AIDA – Asylum Information Database, intitulé « Italy – Over 100 000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European countries »5, datant 2014, duquel il ressort que :
« Many refugees, particularly from Syria and Eritrea, wish to reach other EU destinations, such as Germany, The Netherlands or Sweden where they can count on the support of friends or relatives, more job opportunities and more protective welfare systems”, noted Christopher Hein, Director of the Italian Council for Refugees. Many of those arriving are families and children. (...) The arrival of thousands of people by sea to a circumscribed geographic area, in an extremely short period, presents Italy with a considerable humanitarian and operational challenge. »
2. Rapport de RT de Robert Half, intitulé « Italy leaves hundreds of refugees stranded without food – UN », datant du 11 juin 2014, qui laisse valoir que :
« The Italian authorities stranded refugees without food or shoes in car parks outside Rome and Milan, says the UN. Italy is struggling to deal with the 50,000 immigrants that have arrived this year and has asked the EU to help mitigate the crisis.
The UN High Commissioner for Refugees has condemned Italy's treatment of a group of refugees who were found abandoned outside Milan and Rome in what the organization described as an “unacceptable” incident.
The refugees “were found without shoes, disorientated, and without having been given anything to eat or drink,” said the EU body's spokesperson Carlotta Sami told AFP. The immigrants from Mali, Guinea

Bissau, Ghana, Nigeria, Senegal and Syria were transported in two busloads to Milan and Rome where they were abandoned in car parks. (...)

Italy has been hit by an influx of illegal immigrants since the beginning of this year, with over 50,000 illegal immigrants seeking refuge in the Mediterranean country since January. The government has been hard-pressed to deal with the situation and has called on the EU to intervene. (...) »

3. Rapport de l'Assemblée parlementaire du Conseil de l'Europe, intitulé «The large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian shores », datant du 9 juin 2014 :

« 7. The Assembly therefore calls on the Italian authorities to implement a comprehensive series of measures to deal with mixed migratory arrivals in Italy, including: (...) »

7.2. with regard to reception and detention capacities, to:

7.2.1. ensure adequate reception conditions and medical assistance in accordance with relevant human rights and humanitarian standards;

7.2.2. set up an independent monitoring body to check that conditions and standards in reception and detention facilities are in compliance with international standards;

7.2.3. reduce the 18-month maximum period of time allowed to detain foreign nationals without any legal permit to stay;

7.2.4. step up the exchange of best practices in terms of governance, and provide training courses for operating staff in the field of migration;

7.2.5. facilitate the access to the centres by international organisations and non-governmental organisations (NGOs);

7.2.6. properly inform irregular migrants, asylum seekers, and refugees of their rights and obligations. »

4. Rapport « The future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua », du 7 mars 2014 :

« The main problem, which has always been at the basis of the Italian weakness in the field of reception, is the **lack of places**, be them within the SPRAR system or the CARA system. This structural weakness has often pushed the Italian authorities to resort the further **temporary, extemporaneous or "emergency" solutions** (hotels, former schools, former military barracks, "bed & breakfasts",...) with a very poor level of services and **no coordination with the other existing systems of reception**. (...) »

Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the **"lucky ones"** who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the **"unlucky ones"** who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR. »

5. Article de The Guardian du 25 juin 2014, « Europe's migrant influx : 'we need help but we don't know where from' » duquel il ressort que :

« NGOs on the ground say greater coordination is desperately needed in order to facilitate swift transfers to appropriate reception structures throughout Italy. "We continue to talk of an emergency about migrants ... It's not possible to talk about an "emergency" after 20 years," says Valastro. "So we need to have a plan." There are concerns that if the ad-hoc strategy continues and worsens through the summer, the social tensions that as yet have remained mild may be exacerbated. In Librino, a neglected part of Catania where a sports hall has been used as a temporary reception centre, the authorities moved the migrants to another hall, reportedly following concern from locals. But, surveying the scene at the Palanitta – a mass of unkempt mattresses, discarded clothes and other detritus lying between two redundant goalposts – one local is still angry. "This is what we're left with," he says, declining to give his name. "This is the only place where the children of this neighbourhood can come and play sport; now look at it. OK, there are going to be these boat landings. But there should be proper places for them to go. They can't just pick a place like this and say: that one." »

6. Rapport « Dublin II Regulation National Report, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation – Italy »¹⁰ du 19 décembre 2012 :

« The system has always been characterized by a chronic lack of places that has brought to the creation of parallel reception systems run by the Civil Protection and established to tackle emergencies. Emergencies are the massive flows that disembarked on the Italian coasts in the last years – the most recent arrivals refer to the so-called "North Africa Emergency". According to NGOs, such inadequate and fragmented system wastes resources and provides beneficiaries with ineffective integration processes. In such a framework the international protection seeker during the procedure for the determination of the responsible Member State is more affected from the gaps of the reception system. In fact, from the moment of the notification of the transfer decision the claimant often remains outside a reception facility without his/her actual removal is carried out. »¹¹

Que Votre Conseil avait déjà suspendu une décision d'ordre de quitter le territoire vers l'Italie d'un demandeur d'asile qui tombait sous l'application du Règlement Dublin II dans un arrêt n° 83 834, du 28 juin 2012 ;

Qu'en outre, Votre Conseil a récemment rendu un arrêt n° 131 609, du 17 octobre 2014, dans lequel il a conclu à la suspension en extrême de la décision d'expulsion de demandeurs d'asile accompagnés d'enfants mineurs vers l'Italie en raison des conditions d'accueil actuelles dans ce pays et de la vulnérabilité particulière des requérants ;

Que le 21 avril 2015, Votre Conseil a suspendu l'ordre de quitter le territoire pris à l'encontre du requérant considérant que la situation actuelle en Italie ne permettait pas de renvoyer le requérant sans prendre le risque de violer l'article 3 de la CEDH ;

Qu'il convient donc de conclure, sur base des informations objectives citées, que la situation des demandeurs d'asile en Italie est précaire et que l'Italie ne parvient pas à offrir les garanties d'accueil et de traitements des demandes d'asile suffisantes au regard des traités internationaux, en particulier eu égard aux des personnes vulnérables ;

Que, troisièmement, comme le rappelle la Cour européenne des droits de l'homme à l'occasion de l'arrêt *Tarakhel c. Suisse* « 122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention. »¹²

Que, par conséquent, les **autorités belges doivent s'assurer au préalable** de disposer certaines garanties individuelles et donc propre au cas d'espèce, que les personnes refoulées, en l'occurrence, la partie requérante ne sera pas soumise à un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH ;

Que la décision ne fait état d'aucune vérification quant aux garanties individuelles propres à la partie requérante. Sa vulnérabilité extrême n'a, à aucun moment, été prise en considération. Pourtant la partie requérante est d'origine palestinienne. Il souligne souffrir de douleur dans sa poitrine et cette douleur n'est pas soignée. Il provient d'un pays où les morts sont légions. Beaucoup n'ont pas de logements et dorment dans des camps d'infortune. En outre, le requérant est déjà passé par l'Italie, il a dû dormir dans la rue et n'a pas pu être accueilli dans un centre d'accueil ;

Que la partie défenderesse doit donc faire preuve de diligence vu la situation particulière ;

Attendu que quatrièmement, le fait que l'Italie n'ait pas répondu à la demande de prise en charge émise par les autorités belges signifie selon la partie adverse que l'Italie reconnaît sa responsabilité ; Qu'il y a plutôt lieu de voir dans l'absence de réponse de la part des autorités italiennes, de sérieux doutes quant à la volonté et à la capacité effective de pouvoir accueillir la partie requérante dans de bonnes conditions d'accueil et de pouvoir traiter sa demande d'asile de manière effective ;

Attendu que cinquièmement il y a lieu de tenir compte de ces nombreux **très récents** articles de presse suivants :

1. Le 16 avril 2015, swissinfo relaye les informations suivantes : « Les réfugiés "dorment par terre sous des tentes. Ils arrivent morts de fatigue et sont traumatisés", raconte Giuseppe Princi de l'association "Nuova Solidarieta", dont le siège a été réquisitionné pour accueillir les migrants malades à Salice, en périphérie de Reggio Calabria. "Cette situation n'est plus tenable. D'autres vont arriver mais nous ne sommes absolument pas prêts", assure-t-il. »

2. La RTBF relaye le 14 avril 2015 que les centres d'hébergements sont pleins : « Alors que les structures d'hébergement des demandeurs d'asile, qu'elles soient pérennes ou établies en urgence, accueillent déjà plus de 80.000 personnes, près de 8.000 migrants sont arrivés en Italie depuis le début du mois. »

3. Le 19 avril 2015, le journal « l'express » souligne que : « Alors que Rome demande de l'aide aux autres pays européens, le commissaire européen chargé des Migrations a avancé l'idée d'une réforme de la convention de Dublin. Celle-ci stipule qu'un migrant ne peut faire de demande d'asile que dans le pays par lequel il est entré en Europe. Près de 14 millions d'euros ont été dégagés pour aider l'Italie à accueillir les milliers de migrants débarqués sur son sol, selon Libération, mais cet apport est loin de suffire à alléger le fardeau qui pèse sur les épaules des Italiens. »

4. Euronews déclare le 18 avril 2015 dans un article que les centres d'accueils sont pleins et que l'Italie ne sait plus accueillir des migrants : « D'où une pression accrue pour les centres d'accueil. "Pour le moment, les centres d'accueil sur notre territoire – mais la situation est la même au niveau national – sont presque complets, indiquait Daniel Albanese de l'organisation catholique Caritas à Biella. Et donc ces nouvelles arrivées, ces nouvelles vagues qui ont été enregistrées après Pâques sont en train de tester les limites du système tout entier »

5. Le 2 avril 2015, Anne Brasseur, Présidente de l'Assemblée parlementaire du Conseil de l'Europe (APCE), appelle les Etats membres à soutenir l'Italie : « Lors de sa visite en Sicile, Mme Brasseur s'est surtout intéressée aux questions migratoires. « L'Italie doit faire face à des difficultés particulières car elle est en première ligne pour accueillir les flux mixtes de migrants irréguliers, de réfugiés et de

demandeurs d'asile », a-t-elle rappelé. « Des problèmes persistent, notamment des retards en matière d'enregistrement et de prise en charge des personnes qui arrivent par bateau sur les côtes italiennes, mais il est clair que l'Italie ne devrait pas avoir à gérer seule ces vagues successives de nouveaux arrivants. Il faut que les autres pays européens prennent aussi leur part de responsabilités ». A cet égard, la Présidente a souligné la nécessité de changer le système de Dublin, qui « est non seulement archaïque et incapable de relever les défis d'aujourd'hui, mais aussi injuste, à la fois pour les premiers pays auxquels les demandes d'asile sont adressées et pour les demandeurs d'asile ».

6. Le 27 avril 2015, le Parlement européen appelle à une révision du système Dublin et souligne que « le Conseil européen n'ait pas réussi à mettre en place un mécanisme crédible et contraignant de solidarité au niveau de l'UE, qui comprenne un modèle obligatoire de réinstallation et de relocalisation d'urgence entre les États membres; fait observer qu'il est important à cet égard de réviser le règlement Dublin III et de mettre en place un quota équitable de répartition entre les États membres. »

7. Le 29 avril 2015, la Belgique se met à prendre en charge des demandeurs d'asile en provenance d'Italie notamment. Ce transfert a pour but de venir en aide aux pays surchargés de demande et qui ne peuvent plus accueillir d'autres migrants. Ainsi, le journal la dernière heure reprenant la dépêche de l'agence Belga souligne que « Theo Francken (NV-A) a indiqué que 250 réfugiés seront accueillis en Belgique dans le cadre d'un programme de "réinstallations", à la suite des naufrages de migrants qui tentent de gagner l'Europe. Dans ce contexte, les réfugiés recueillis par un autre pays, comme l'Italie, rejoindront la Belgique où ils seront hébergés durant une période pouvant aller jusqu'à six semaines au centre de Saint-Trond où dans celui de Ponderôme. »

Qu'ainsi, même l'Union européenne appelle à la réforme du système Dublin vu la situation en Italie ;

Que la Belgique « importe » des demandeurs d'asile en provenance de l'Italie car le pays ne sait plus en accueillir davantage ;

Que la situation actuelle a des conséquences importantes sur les conditions d'hébergement des migrants en Italie et accentue les carences déjà observées par les rapports et organisations internationales mentionnés ci-avant ;

Que la partie adverse a pris la décision à l'encontre du requérant sans avoir égard à l'actualité récente et qu'elle n'a toujours pas changé de position suite à l'actualité ;

Que pourtant une décision administrative doit tenir compte de tous les éléments de la cause au risque de violer les articles 2 et 3 de la loi du 21 juillet 1991 sur les actes administratifs ;

Attendu que vu les conditions d'accueil et de détention dénoncées de manière générale dans les différents rapports et arrêts cités ; Que ces différentes conditions atteignent le seuil minimum de gravité requis par l'article 3 de la CEDH ; Que la situation s'est aggravée vu l'actualité ;

Qu'en conséquent, la présomption selon laquelle l'Italie en tant que signataire de la Convention Européenne des Droits de l'Homme respectera l'article 3 de la CEDH a été renversée et contredite par le début de preuve tel qu'apporté ci-dessus ;

Qu'il ressort clairement de la jurisprudence précitée et des rapports que l'Italie ne respecte pas ses obligations internationales en matière de droits de l'homme ;

Que, sur base de documents, rapports et de divers arrêts, la partie requérante a considéré qu'elle apporte le début de preuve qu'il « existe des motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de torture ou de traitements inhumains » dans la mesure où elle appartient à ce groupe vulnérable (les demandeurs d'asile vulnérables en Italie) et que les membres de ce groupe subissent des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH de manière systématique ;

Que la remise de la partie requérante vers l'Italie emportera une **violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme** ;

La décision attaquée prise à l'encontre du requérant est donc illégale dans le sens où elle violera l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Dès lors, il y a lieu d'annuler la décision attaquée."

3.2. In de nota met opmerkingen, naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring, stelt de verwerende partij dat, in geval de verzoekende partij aanvoert deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling beoordeeld wordt op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. Zij wijst erop dat de verdragsluitende lidstaat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. De verwerende partij stelt dat het feit dat de Italiaanse autoriteiten niet antwoorden op het verzoek tot overname geenszins impliceert dat artikel 3 van het EVRM dreigt geschonden te worden. Zij meent dat uit een lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat er een onderzoek werd gevoerd naar artikel 3 van het EVRM, dat zij in het kader van dit onderzoek een beroep deed op het AIDA-rapport up to date januari 2015, waarbij ook gewezen werd op de kritische

bevindingen, doch dat werd vastgesteld dat er geen structurele tekortkomingen blijken. De verwerende partij wijst er op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verwijst naar een recentere gezaghebbende bron doch door middel van een verwijzing naar krantenartikelen en internetsites de inhoud van de in de beslissing gehanteerde gezaghebbende bronnen tracht onderuit te halen. Voorts wijst de verwerende partij op en citeert zij uit arrest nr. 147 408 van 8 juni 2015 van de Raad. Zij meent dat in voornoemd arrest de Raad oordeelt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de desbetreffende verzoekende partij niet zou kunnen genieten van de beschikbare opvang en steun van de Italiaanse autoriteiten. De verwerende partij vervolgt dat uit de door haar geciteerde bronnen, diens gezaghebbend karakter niet ondergraven wordt door een verwijzing naar recentere krantenartikelen, blijkt dat er een genuanceerd beeld nodig is omtrent de opvang en de behandeling van asielzoekers, dat dit werd bevestigd in het *supra* geciteerde arrest van de Raad. In de bestreden beslissing werd erop gewezen dat de Italiaanse instanties verantwoordelijk zijn wegens het laten verstrijken van de termijn, doch werd tevens de aandacht gevestigd op het feit dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld van de daadwerkelijke overdracht, zo stelt de verwerende partij. Volgens de verwerende partij maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat er voor haar bij terugkeer geen mogelijke toegang is tot de opvang of de nodige hulp. De verwerende partij meent dat het gegeven dat er vele mensen toestromen in Italië niet inhoudt dat de Italiaanse autoriteiten de verzoekende partij de nodige bescherming niet zullen bieden, dat het EHRM reeds meerdere malen heeft benadrukt dat structurele problemen op zich de toepassing van de verordening 604/2013 niet buiten werking stellen.

Verder stelt de verwerende partij nog dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar het arrest Tarakhel nu zij zelf meerderjarig is en geen kind meer is en evenmin vergezeld werd van kinderen, dat de verzoekende partij ook thans niet aantoont dat zij bij terugwijzing naar Italië, vanuit materieel, fysisch en psychologisch oogpunt een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij stelt dat in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de Raad oordeelde in het schorsingsarrest, rekening gehouden met de actuele situatie in Italië en met de tekortkomingen zoals vermeld in het AIDA-rapport, waardoor haar niet kan verweten worden te zijn overgegaan tot een partiële lezing van voormeld rapport. In de bestreden beslissing werd volgens de verwerende partij gesteld dat het AIDA-rapport kritische kanttekeningen maakt, doch ook melding maakt van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen, waardoor eveneens gewezen wordt op de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen.

Volgens de verwerende partij kan uit de recente rapporten en rechtspraak van het EHRM niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de asielprocedure waaruit een systematisch falen om steun of voorzieningen te verlenen aan asielzoekers als leden van een bijzonder kwetsbare groep van mensen blijkt.

Ten overvloede wijst de verwerende partij nog op een update van het AIDA-rapport van 30 april 2015 waarin onder meer wordt gewezen op het feit dat de vrijheidsberoving werd bepaald op 90 dagen in plaats van 180 dagen, op de maatregelen die genomen worden voor kinderen, op dezelfde rechten die verleend worden aan subsidiair beschermden als aan gezinsherenigers en op het nieuwe decreet dat in werking is getreden op 20 maart 2015.

Concluderend is de verwerende partij van mening dat de verzoekende partij niet aantoont dat een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt bij een overdracht aan de Italiaanse autoriteiten.

Ter terechtzitting wijst de verwerende partij erop dat uit recente rechtspraak van de Raad blijkt dat een 'tacit agreement' wel degelijk volstaat en verwijst zij naar arrest nr. 151 287 van 26 augustus 2015 van de Raad waarin zij meent te lezen dat gelet op de recente situatie in Italië er geen sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

3.4. De kernvraag in deze zaak is de vraag of de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië zal belanden in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM ingevolge de inadequate opvangmogelijkheden aldaar en of de verwerende partij het onderzoek hiernaar zo nauwkeurig mogelijk heeft uitgevoerd.

De verzoekende partij voert met name aan dat de situatie voor asielzoekers in Italië, in het bijzonder wat betreft de opvangvoorwaarden, problematisch is. De opvang van asielzoekers is beperkt en er bestaat een verhoogd risico dat zij bij een gedwongen terugkeer naar Italië op straat zal belanden.

De verzoekende partij verwijst naar een aantal recente nieuwsartikelen, waarvan uittreksels worden weergegeven in het verzoekschrift alsook de relevante hyperlinks naar de websteaks.

Uit deze uittreksels en websites blijkt dat sinds begin april 2015 de opvangcentra in Italië vol zitten als gevolg van een toegenomen instroom van vluchtelingen waardoor de limieten van het Italiaanse opvangsysteem worden getest. Waar Italië reeds 80.000 asielzoekers opvangt, zijn er sinds begin april al 8.000 tot 10.000 vluchtelingen in Italië aangekomen (zie met name de verslaggeving van RTBF van 14 april 2015 en Euronews op 18 april 2015 waarnaar wordt verwezen).

De verzoekende partij betoogt dat de actuele situatie belangrijke gevolgen heeft voor de opvang van migranten in Italië en de bezorgdheden die reeds blijken uit de internationale rapporten accentueert. Zij vervolgt dat de verwerende partij, ondanks de actualiteit, haar standpunt met betrekking tot overdrachten niet wijzigt, hoewel zij bij het nemen van een administratieve beslissing rekening moet houden met alle elementen van de zaak.

3.5. In de bestreden beslissing wordt voor wat betreft een bespreking van de opvangsituatie in Italië verwezen naar een AIDA rapport en wordt als volgt gemotiveerd: *"We wensen op te merken dat het AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de opvang van in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, maar tevens melding maakt van met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin- verordening" overgedragen personen : "However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have been adopted. From 2011 the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari). These projects are addressed to either all the Dublin returnees or to vulnerable categories among Dubliners", pagina 31, alinea 3).*"

Verder erkent de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de grote toestroom van immigranten de structuren voor opvang en bijstand in Italië onder druk zet, waarbij meteen wordt genuanceerd in die zin dat verwezen wordt naar het feit dat het UNHCR nog niet heeft geadviseerd tot stopzetting van overdrachten in het kader van de Dublin-verordening. Recente rapporten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie maar tonen eveneens aan dat er maatregelen worden genomen.

3.6. In de bestreden beslissing wordt steunend op het AIDA-rapport weliswaar gesteld dat verschillende initiatieven werden opgezet om Dublin-terugkeerders op te vangen, maar over de resultaten van die initiatieven in het algemeen, en over de gevolgen ervan specifiek voor de situatie van de verzoekende partij in het bijzonder, wordt niet gemotiveerd. Daar staat dan tegenover, zoals de verwerende partij ook lijkt te erkennen in de bestreden beslissing waar zij stelt dat bij de opvang in het kader van Dublin-terugkeerders kritische kanttekeningen worden gemaakt in het AIDA rapport, dat in het bedoelde rapport wordt gesteld dat de capaciteit van de opvangcentra problematisch blijft (AIDA-rapport, pagina 31, alinea 5).

Daarenboven merkt de Raad op dat dit AIDA-rapport dateert van januari 2015 en dus geen rekening houdt met de recente gebeurtenissen en de recente verhoogde instroom in Italië. Deze vaststelling geldt evenzeer voor de "recente rapporten" waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing nu deze rapporten reeds dateren van 2014 of 2013 en niet meer langer als actueel kunnen worden beschouwd. Dezelfde bemerking wordt gemaakt voor wat betreft de verwijzing naar de arresten *Mohammed Hussein* en *A.M.E.* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die dateren van respectievelijk 2 april 2012 en 13 januari 2015 en dus geen rekening houden met de huidige actuele situatie in Italië.

Volgens de door de verzoekende partij geciteerde nieuwsbronnen heeft de nieuwe instroom in Italië betrekking op 8.000 tot 10.000 nieuwe vluchtelingen sinds begin april en veroorzaakt deze instroom een toenemende druk op de Italiaanse opvangcapaciteit.

Uit het AIDA rapport van januari 2015 waarnaar de verwerende partij verwijst, wat ook de meest recente bron is in de bestreden beslissing, en uit de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwsartikelen blijkt dat, ondanks de bijkomende maatregelen waarnaar de verwerende partij verwijst, de opvangcapaciteit in Italië beperkt is en dat deze beperkte opvangcapaciteit heden door een sterk verhoogde instroom aan vluchtelingen verder ernstig onder druk wordt gezet. Het feit dat het UNHCR nog niet heeft geadviseerd tegen overdrachten naar Italië doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

3.7. De Raad benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).

In dit opzicht, leert de Raad uit het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asiëldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij, minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op actuele informatie.

In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft of zou moeten hebben van de recente verhoogde instroom in Italië sinds begin april en de bijkomende druk op het Italiaanse opvangsysteem en dat zij nauwgezet de gevolgen van deze recente verhoogde instroom op de opvangcapaciteit onderzoekt.

Dit geldt des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat de Italiaanse opvangcapaciteit reeds onder druk staat en dat er sprake is van een moeilijke situatie. Voorts wijst de Raad er nogmaals op dat in de bestreden beslissing steunend op het AIDA-rapport weliswaar wordt gesteld dat verschillende initiatieven werden opgezet om Dublin-terugkeerders op te vangen, maar dat over de resultaten van die initiatieven in het algemeen, en over de gevolgen ervan specifiek voor de situatie van de verzoekende partij in het bijzonder, niet wordt gemotiveerd. Daar staat dan tegenover, zoals de verwerende partij ook lijkt te erkennen in de bestreden beslissing waar zij stelt dat bij de opvang in het kader van Dublin-terugkeerders kritische kanttekeningen worden gemaakt in het AIDA rapport, dat in het bedoelde rapport wordt gesteld dat de capaciteit van de opvangcentra problematisch blijft (AIDA-rapport, pagina 31, alinea 5). *In casu* blijkt aldus niet dat de verwerende partij is overgegaan tot een nauwkeurig, laat staan volledig, onderzoek.

De Raad is dan ook van oordeel dat *in casu* er niet zonder meer van kan worden uitgegaan dat de verzoekende partij de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Het gegeven dat de verzoekende partij een alleenstaande man is, doet hieraan geen afbreuk.

3.8. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar een arrest van de Raad waar wordt gesteld dat *“uit de rechtspraak van het EHRM trouwens blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden”* waarbij wordt verwezen naar rechtspraak van het EHRM, met name *M.S.S. v. Griekenland en België*, van 21 januari 2011, paragraaf 249. De Raad wijst er echter op dat in de volgende paragraaf 250 van dit arrest als volgt door het EHRM wordt gesteld: *“The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Muslim case (§ § 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States (“the Reception Directive”; see paragraph 84 above).”* Dit standpunt wordt in latere rechtspraak van het EHRM bevestigd (zie arrest *Tarakhel v. Zwitserland*, van 4 november 2014, par. 96).

In deze zin moet de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dan ook worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de EU Opvangrichtlijn.

Mede gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek *in casu* niet volstaat.

3.9. In zoverre de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, neergelegd naar aanleiding van het verzoekschrift tot nietigverklaring - wat betreffende de middelen volledig, op de vermelding van twee recente artikelen na, identiek is aan het verzoekschrift waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd -, kritiek levert op het schorsingsarrest en als dusdanig geen verweer biedt op de door de verzoekende partij aangebrachte middelen, wijst de Raad er op dat de behandeling van de zaak naar aanleiding van het verzoekschrift tot nietigverklaring, geen beroepsprocedure vormt ten aanzien van het schorsingsarrest. Het staat de verwerende partij vrij om een cassatieberoep in te dienen tegen het schorsingsarrest en in een dergelijke beroep haar grieven naar voren te brengen.

Waar de verwerende partij verwijst naar recente rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. Voort merkt de Raad op dat de verwerende partij met een dergelijke verwijzing naar de recente situatie in Italië, de vaststelling dat het gevoerde onderzoek ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing in het kader van artikel 3 van het EVRM *in casu* niet volstaat, niet weerlegt.

In zoverre de verzoekende partij nog verwijst naar de update van het AIDA-rapport verduidelijkt zij geenszins op welke wijze de door haar vermelde wijzigingen betreffende de wettelijke en feitelijke situatie met betrekking tot asielzoekers in Italië, afbreuk doen aan de vaststellingen opgenomen in de punten 3.6 en 3.7.

3.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER